Η Ορθόδοξη «σεξουαλική αγωγή» (Πρωτοπρεσβύτερος π. Γεώργιος Μεταλληνός)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 21 Ιουνίου, 2006

Απόσπασμα από το βιβλίο "**Το σώμα του Χριστού και ο κήπος των τέρψεων**"

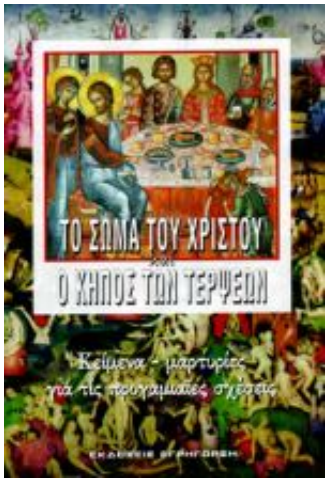

(Εκδόσεις "ΕΓΡΗΓΟΡΣΗ")

Επίμονα προβάλλεται σήμερα η ανάγκη για «σεξουαλική αγωγή» των παιδιών μας, στο πλαίσιο μάλιστα της σχολικής τους παιδείας. Όπως σε πολλούς άλλους τομείς της ζωής μας μάθαμε να ακολουθούμε τυφλά την «πολιτισμένη» Δύση, έτσι και στο θέμα αυτό. Ο φόβος μας είναι πάντα να μην υστερήσουμε απέναντί της. Γι’ αυτό αντιγράφουμε πάντα πρόθυμα τον προβληματισμό και τις μεθόδους της. Επόμενο, λοιπόν, να θεωρούμε απαραίτητο ο «διαφωτισμός» να προχωρήσει και στην προβληματολογία του «γενετησίου ενστίκτου». Βέβαια, το τι διδάσκει η Δύση σχετικά με το ζήτημα αυτό, δεν φαίνεται να θεωρείται πρωταρχικής σημασίας. Γιατί δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η Δύση – και μεις μαζί της, αφού είμαστε κομμάτι της – κλυδωνίζεται σε μια λαίλαπα πανσεξουαλισμού.

Ο «**φροϋδισμός**» έχει καταστεί κυρίαρχη ιδεολογία στην εποχή μας. Η προτεραιότητα δίνεται στο σεξουαλικό ένστικτο και στην κτηνώδη ορμή. Το ανθρώπινο σώμα κατήντησε υποτιμημένη αξία και αντικείμενο-όργανο ηδονής. Μέσα

σ’ αυτό το κλίμα διαμορφώνεται το περιεχόμενο της «σεξουαλικής» διαφώτισης του ευρωπαίου ανθρώπου. Έρχεται όμως από τα βάθη των αιώνων η φωνή του ουρανοβάμονα και θεόπτη Απ. Παύλου να μας παρουσιάσει την «σεξουαλική αγωγή», όπως (πρέπει να) διδάσκεται στο Σώμα του Χριστού, στο «σχολείο» της Εκκλησίας. Παραθέτουμε το σχετικό κείμενό του:

Το σώμα, ναός του Αγίου Πνεύματος
(Α’ Κορ. 6:12-20)

"*Αδελφοί, πάντα μοι έξεστιν, αλλ’ ου πάντα συμφέρει· πάντα μοι έξεστιν, αλλ’ ουκ εγώ εξουσιασθήσομαι υπό τινος. Τα βρώματα τη κοιλία, και η κοιλία τοις βρώμασιν· ο δε Θεός και ταύτην και ταύτα καταργήσει. Το δε σώμα ου τη πορνεία, αλλά τω Κυρίω, και ο Κύριος τω σώματι· ο δε Θεός και τον Κύριον ήγειρε και ημάς εξεργεί δια της δυνάμεως αυτού. Ουκ οίδατε ότι τα σώματα υμών μέλη Χριστού εστιν; Άρας ουν τα μέλη του Χριστού ποιήσω πόρνης μέλη; Μη γένοιτο! Ή ουκ οίδατε ότι ο κολλώμενος τη πόρνη εν σώμα εστιν; «Έσονται» γαρ, φησίν, «οι δύο εις σάρκα μίαν». Ο δε κολλώμενος τω Κυρίω εν πνεύμά εστι. Φεύγετε την πορνείαν. Παν αμάρτημα ο εάν ποιήση άνθρωπος εκτός του σώματος εστιν, ο δε πορνεύων εις το ίδιον σώμα αμαρτάνει. Ή ουκ οίδατε ότι σώμα υμών ναός του εν υμίν Αγίου Πνεύματος εστιν, ου έχετε από Θεού, και ουκ εστέ εαυτών; Ηγοράσθητε γαρ τιμής. Δοξάσατε δη τον Θεόν εν τω σώματι υμών και εν τω πνεύματι υμών, άτινά εστι του Θεού.*"

(**Μετάφραση**: Όλα μου επιτρέπονται, αλλά δεν συμφέρουν όλα. Όλα μου επιτρέπονται, αλλά εγώ δεν θα αφήσω τον εαυτό μου **να εξουσιασθεί** από τίποτα. Τα φαγητά είναι για την κοιλιά, και η κοιλιά για τα φαγητά· ο Θεός θα καταργήσει και αυτήν και εκείνα. Αλλά το σώμα δεν είναι για την **πορνεία**· είναι για τον Κύριο και ο Κύριος για το σώμα. Ο δε Θεός και τον Κύριο ανέστησε και εμάς θα αναστήσει δια της δυνάμεως Του. Δεν ξέρετε ότι τα σώματά σας είναι μέλη του Χριστού; Να πάρω λοιπόν τα μέλη του Χριστού και να τα κάνω μέλη πόρνης; Μη γένοιτο. Δεν ξέρετε ότι εκείνος που προσκολλάται στην πόρνη είναι ένα σώμα μ’ αυτήν; Γιατί θα γίνουν, λέγει, οι δύο μία σάρκα. Εκείνος δε που προσκολλάται στον Κύριο είναι ένα πνεύμα μ’ Αυτόν. Αποφεύγετε την πορνεία. **Κάθε άλλο αμάρτημα που κάνει ο άνθρωπος είναι έξω από το σώμα, εκείνος όμως που πορνεύει, αμαρτάνει προς το ίδιο του το σώμα**. Ή δεν ξέρετε ότι το σώμα σας είναι ναός του Αγίου

Πνεύματος που είναι μέσα σας και το οποίο έχετε από το Θεό, κι ότι δεν ανήκετε στους εαυτούς σας; Έχετε αγορασθεί αντί τιμήματος. Δοξάστε λοιπόν το Θεό με το σώμα σας και το πνεύμα σας, τα οποία ανήκουν στο Θεό.)

Η ρίζα του προβλήματος

Η απάντηση του Παύλου αρχίζει περίεργα, αλλ' όχι ανεξήγητα, από την κοιλιοδουλεία. Γιατί οι «σαρκικές επαναστάσεις» έχουν ως βασική τους αιτία την γαστριμαργία. Από αυτήν γεννιέται το πάθος της πορνείας. Και ως «πορνεία» νοεί ο Απόστολος, και μαζί του οι Άγιοι Πατέρες μας, όχι φυσικά μόνο τη σαρκική σχέση με κάποια πόρνη, αλλά κάθε χρήση του γενετησίου ενστίκτου για σκοπούς έξω από το θέλημα του Θεού, που είναι η δημιουργία οικογένειας. «Το σώμα του Χριστιανού δεν επλάσθη δια να τρυφά και εκ της τρυφής να πίπτη εις την πορνείαν, αλλ' επλάσθη δια να ενωθή με τον Κύριον, Ος τις είναι η κεφαλή του» (άγ. Νικόδημος ο Αγιορείτης). Η νηστεία και η χαλιναγώγηση του σώματος, ουσιαστικά στοιχεία της Ορθόδοξης ασκητικής, αυτόν ακριβώς τον στόχο έχουν: να αποφευχθεί η «θεοποίηση» της κοιλίας (Φιλιπ. 3:19), ώστε να μην υποθάλπωνται τα σαρκικά πάθη, που έχουν ως κύρια αιτία την ευζωία και κοιλιοδουλεία/ «**Τι δε σαρκός ευπαθούσης, και νεότητι περιφερομένης, αφρονέστερον;**» - θα πει ο Μ. Βασίλειος.

Η διδασκαλία του **Απ. Παύλου** διαρθρώνεται κατά τον ακόλουθο τρόπο:

α') Πόσοι δεν βλέπουν το σώμα τους ως όργανο ηδονής; Όχι, λέγει ο Παύλος. Το σώμα είναι δημιούργημα του Θεού και δεν πλάσθηκε για τις πορνικές σχέσεις, αλλά για να θεωθεί μαζί με την ψυχή, που είναι άρρηκτα δεμένη μαζί του. Θα αναστηθεί μαζί με την ψυχή, για να ζήσει αιώνια, ή στη «δόξα» του Θεού ή στην θέασή της ως «καυστικού πυρός» (πρβλ. Εβρ. 12:29), που είναι η κόλαση. Γι' αυτό δέχεται το σώμα μας τη χάρη του Θεού, ώστε να μεταβάλλεται σε «ναό του εν ημίν Αγίου Πνεύματος» αφού βέβαια καθαρισθεί πρώτα από τα πάθη του ο άνθρωπος. Πορεία δόξας είναι η ζωή του πιστού μέσα στο Σώμα του Χριστού. Να, λοιπόν, γιατί είναι πτώση και συντριβή η (οποιαδήποτε) πορνεία. Εκτροχιάζει το σώμα μας, αλλά και όλο τον άνθρωπο από τον αιώνιο προορισμό του.

β') Τα σώματά μας με το βάπτισμα γίνονται μέλη του Χριστού. Όταν λοιπόν

χρησιμοποιούμε τα μέλη του σώματός μας, για να διαπράξουμε οποιοδήποτε κακό, χρησιμοποιούμε μέλη του Χριστού για τη διάπραξη της αμαρτίας μας. Έτσι, κάνουμε τα «μέλη του Χριστού» να αμαρτάνουν. Υπάρχει χειρότερο και φοβερότερο από αυτό; Αν λ.χ. φονεύσω κάποιον, με το χέρι του Χριστού τον φονεύω. Όταν βρίζω κάποιον, με το στόμα του Χριστού τον βρίζω. Όταν αδικών τους γύρω μου, με το χέρι του Χριστού τους αδικώ. Και όταν πορνεύω, με τα μέλη του Χριστού πορνεύω. Αυτή είναι η τραγικότητα και αφροσύνη της «πορνείας»! Αποσπώ τα μέλη μου από το σώμα του Χριστού και τα καταδικάζω σε θάνατο, καθιστώντας τα όργανα της αμαρτίας μου. Μέσα στον αληθινά εκκλησιαστικό γάμο, με το μυστήριο , την πίστη και τη σωφροσύνη του, το ζευγάρι εντάσσει στη χάρη του Θεού και τη σωματική του σχέση, που γίνεται «δια της τεκνογονίας» μέσο σωτηρίας. Έξω από το μυστήριο και τη χάρη του Θεού (και αυτό συμβαίνει σε κάθε άλλο είδος «γάμου») η σωματική σχέση παύει να είναι κοινωνία εν Χριστώ και γίνεται σχέση σαρκική, δηλαδή πορνεία, αποκοπή από το Σώμα του Χριστού, θάνατος.

γ’) Η ουσία της «πορνείας» παρουσιάζεται από τον Απόστολο και από μια άλλη οπτική γωνία. «Δικό μου είναι το σώμα και το κάνω ό,τι θέλω»! Αυτή είναι η πρόχειρη επιχειρηματολογία μας. Όχι, απαντά ο Παύλος. Δεν είναι δικό σας τίποτε, συνεπώς ούτε και το σώμα σας. Δεν ανήκετε στον εαυτό σας. Και ως δημιουργήματα του Θεού, αλλά και για ένα εξ ίσου σπουδαίο λόγο. Σας εξαγόρασε ο Χριστός με ατίμητο τίμημα, το πανάγιο αίμα Του. Είμαστε «εξαγορασμένοι σκλάβοι», κατά τον άγιο Νικόδημο τον Αγιορείτη. Δεν είναι δικά μας, λοιπόν τα σώματά μας, αλλά του Χριστού. Περισσότερο δε από κάθε άλλη αμαρτία η πορνεία μολύνει όλο μας το σώμα, σαρκικά και πνευματικά, και ισοδυναμεί με αυτοκτονία.

Καταλαβαίνουμε, λοιπόν, γιατί με τόση αγωνία φωνάζει ο Παύλος; Φεύγετε (τρέξτε να σωθείτε από) την πορνεία! Τη βλέπει να καταδιώκει απειλητικά τον άνθρωπο: Καμμιά αμαρτία δεν μας κυνηγά τόσο, όσο η σαρκική, γιατί είναι ριζωμένη μέσα μας. Παρατηρεί ο Άγ. Γρηγόριος Νύσσης: «... Όταν μορφή πορνική τοξεύη, νώτα διδόναι (να τρέπεσαι σε φυγή)... Κατατοξεύει γαρ κατ’ οφθαλμών η πορνεία, έστι δε των άλλων πονηρευμάτων φοβερώτερον»!

Αναγκαία προϋπόθεση

Γίνεται, λοιπόν, φανερό, ότι η «σεξουαλική αγωγή» στο χώρο της Ορθοδοξίας δεν

είναι παρά θεολογία του ανθρώπινου σώματος, μέρος της Ορθόδοξης ανθρωπολογίας. Δεν πρόκειται, συνεπώς, για μια «επιστημονική» ανάλυση και περιγραφή της σωματικής λειτουργίας ή για ηθικοκοινωνική καθοδήγηση, αλλά για θεώρηση του ανθρώπου μέσα από το πρίσμα της θείας αποκαλύψεως. Μια τέτοια αντίληψη, άρα, για τον άνθρωπο και το σώμα του δεν «διδάσκεται» θεωρητικά, ούτε, πολύ περισσότερο, επιβάλλεται! Εμπνέεται μονάχα στα πλαίσια της εν Χριστώ ζωής και του πνευματικού αγώνα της Ορθοδοξίας. Ο Χριστιανός νέος μαθαίνει κοντά στον Γέροντα-Πνευματικό του να ζει εν Χριστώ, με προσευχή και άσκηση, αγώνα και εγκράτεια, γνωρίζοντας ότι ο στόχος του είναι ο εν Χριστώ δοξασμός του σώματος και της ψυχής του. Αν δεν ισχύει η προϋπόθεση αυτή, δεν είναι περίεργο η διδασκαλία του Απ. Παύλου να απορρίπτεται σαν μύθος.

(Πηγή: "ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΟΝ ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ")

Για περισσότερα κείμενα του πατρός Γεωργίου Μεταλληνού πατείστε εδώ